

JAARGANG 19

OKTOBER 2022

NR. 10 - 207

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Opsplitsen of niet?

4 HET JOHANNES EVANGELIE

Een inleiding en samenvatting ervan - Slot

5 HET GOEDE NIEUWS

Over Evangelie en verkiezing

7 DE OMVANG VAN GODS GEHEIMENIS

*Gods raadsbesluit, en het kennen van de
liefde van Christus*

9 WOORDSTUDIE

Haast en ijver

10 HET BOEK JESAJA

Deel 20 - De Heilige van Israël

11 EEN BRIEF OVER GELOOFSZEKERHEID

Deel 1

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer;
Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of veeleenvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

OPSPLITSEN OF NIET?

Jan Paul Spoor

Soms is het lastig om alle artikelen goed te kunnen plaatsen, zo ook in dit nummer. Ik houd er niet zo van om artikelen op te splitsen, dus probeer ik dat te vermijden. In dit nummer gaat dit – om alles passend te krijgen binnen 12 pagina's – ten koste van enkele illustraties. Ik had natuurlijk een pagina kunnen toevoegen, maar mensen die het uitprinten blijven dan met een blanco pagina zitten.

De afleveringen over Johannes van Darby zijn nu klaar en zullen ook als compleet artikel op de site geplaatst worden. Net zoals alle artikelen overigens. Het artikel over 'Het goede nieuws' van Mackintosh gaat over de uitverkiezing. Het is een onderwerp dat sommigen in verwarring brengt. Ik werd een poosje geleden gebeld door een broeder, die toch wel verkeerd was onderwezen over dit onderwerp. Daardoor kwam de geloofszekerheid behoorlijk in het gedrang. Vandaar maar dit stukje opgezocht uit de beschikbare items op 'OudeSporen'. Ik hoop dat het tot zegen en bevestiging mag zijn.

Br. Hugo Bouter schrijft ditmaal een artikel over Efeziërs 3 naar aanleiding van een lied dat iedereen wel kent: 'O, de hoogte, lengte, diepte van Zijn liefde, zonder peil! O, de volheid van verlossing, onderpand van 't eeuwig heil'. Iemand heeft zijn toespraak naar aanleiding van dit lied uitgetypt en daarna naar hem verzonden. Zo ontstaan soms artikelen, want je kunt later altijd nog aanvullen, wat je tijdens het uitspreken van de toespraak over het hoofd hebt gezien.

In de WordStudie van Gerard Kramer krijgen we even een blik in zijn gezinsleven. Grappig hoe je als man soms dingen oppakt, als je vrouw tussen neus en lippen iets zegt. Ook leren we hieruit dat we niet alleen staan, maar onze wederhelft nodig hebben. Ger vervolgt zijn korte studies per hoofdstuk over Jesaja. U weet toch dat de uitgebreide studies over Jesaja op de site staan en ook in boekvorm te verkrijgen zijn?

Ten slotte hebben we een artikel van Jan van Buren, dat ik wel moest opsplitsen. Dus de volgende keer het slot. En als toegift een fragment met alle teksten over de goede hand van God over Ezra. Waar wij ook voor onszelf aan mogen denken, want God is Dezelfde voor ons.

Veel zegen toegewenst bij het lezen en een hartelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

'Wat hebt u in uw hand?', vraagt de Heer aan Mozes. Wat hij in zijn hand had moest hij gebruiken voor zijn dienst. Hij hoefde dus niet ver te zoeken (J.G. Bellett).

HET JOHANNES EVANGELIE

EEN INLEIDING EN SAMENVATTING ERVAN - SLOT

Vrij naar J.N. Darby

Johannes 17

Hier vinden we hoe Christus vóór Zijn heengaan tot de Vader bad. In vers 1-5 legt Hij de grondslag voor alles wat Hij te vragen had. Hij bidt om Zijn verheerlijking, omdat Hij de Zoon is en ook omdat Hij het werk heeft volbracht. We zien hier Zijn nieuwe plaats in de heerlijkheid, op grond van Zijn relatie met de Vader en op grond van Zijn volbrachte werk. Hij werd als Mens verheerlijkt bij de Vader, en door Zijn werk geeft Hij ons ook recht op de plaats die Hij nu inneemt.

Hij heeft macht over alle vlees, om het eeuwige leven te schenken aan allen die de Vader Hem heeft gegeven. Er is een tweevoudig hoofdschap van de Heer, namelijk over alle mensen én over allen die de Vader Hem heeft gegeven. Het kenmerk van dit laatste is dat Hij de Zijnen eeuwig leven geeft. De kennis van de Vader en van de Zoon als de Gezondene van de Vader is het eeuwige leven (17:3).

In vers 6-8 vinden we de positie van de discipelen. Christus had de naam van de Vader aan hen geopenbaard. Zo werd de relatie gelegd. Ze erkenden dat Hij alles van de Vader had ontvangen. Dat ging veel verder dan de heerlijkheid die Hij als de Messias ontving van Jahweh. Alles wat de Vader Hem in Zijn nieuwe positie had meegedeeld, had Hij hun geschonken, opdat zij die positie volledig konden leren kennen en genieten.

In vers 9-13 bidt Hij voor hen, maar niet voor de wereld. Hij bidt voor hen die de Vader Hem uit de wereld had gegeven, de discipelen, de Zijnen. De Heer noemt de volgende motieven: ze zijn van de Vader, want de Vader en de Zoon hebben alles gemeenschappelijk; en de Zoon is in hen verheerlijkt. Het doel van Zijn gebed is dat ze Zijn blijdschap volkomen in zichzelf zouden hebben.

In vers 14-19 krijgen ze Zijn plaats als getuigen tegenover de wereld. Hij had hun het woord (niet de woorden, vs. 8) van de Vader gegeven. Ze bezaten het getuigenis van de Vader, Die ze kenden door de Zoon. Doordat ze met de Vader waren verbonden, waren ze niet van de wereld (evenmin als de Zoon). Maar ze zouden niet uit de wereld worden weggenomen. De Vader zou hen bewaren voor de boze en hen voor Zichzelf apart zetten door de waarheid, door Zijn woord. Christus zond hen in de wereld, zoals de Vader Hem in de wereld had gezonden. En als de hemelse Mens zonderde Hij Zichzelf af voor de Vader, opdat de Heilige Geest hen zou afzonderen in de kracht van de waarheid. Deze heiliging vindt dus plaats zowel door het voorbeeld van Christus als door het woord van de Vader; beide zijn de waarheid (vs. 17, 19).

Vanaf vers 20 wordt de kring uitgebreid tot hen die door het woord van de discipelen in Hem zouden geloven. Hij bidt voor hun eenheid in de Vader en de Zoon, opdat de wereld zal geloven (vs. 21). Hij heeft hun ook de heerlijkheid gegeven, opdat ze straks één zullen zijn in de openbaring van die heerlijkheid, en de wereld Zijn zending zal erkennen (vs. 22-23).

Bovendien wil Hij hen bij Zich hebben, daar waar Hij al vóór de grondlegging van de wereld het voorwerp van de liefde van de Vader was. De Vader had hen lief, zoals Hij Christus had liefgehad. En Christus had hun de Vadernaam bekend gemaakt en Hij zou dat blijven doen, opdat ze zich zouden verheugen in de liefde van de Vader, en Christus in hen zou wonen (vs. 24-26).

Johannes 18 en 19

In de hoofdstukken 18 en 19 moeten we letten op het karakter waarin Gethsemane en het kruis in dit evangelie worden getekend. Zoals steeds stelt Johannes ons de Heer voor in Zijn verhevenheid boven alle omstandigheden. Hij is de Zoon van God, en Hij staat boven de verzoeking en het lijden. We horen hier niet de uitroep: 'Als het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan'. En evenmin de klacht: 'Waarom hebt U Mij verlaten?' In de hof vallen allen voor Hem neer en gaat *Hijzelf* naar voren, opdat de discipelen vrijuit kunnen gaan. Op het kruis vertrouwt Hij Zijn moeder persoonlijk toe aan de zorg van Johannes, en geeft Hij hem de opdracht als een zoon voor haar te zorgen. Hij weet dat er nog een gedeelte uit de Schrift moet worden vervuld; en nadat Hij alles heeft volbracht, geeft Hij Zijn geest over.

Deze kalme verhevenheid kenmerkt Hem ook tegenover de hogepriester en tegenover Pilatus. Tegenover de eerste wil Hij Zich niet verantwoorden, tegenover de laatste getuigt Hij van Zichzelf als de waarheid. Maar Hij onderwerpt Zich aan de macht van Pilatus, omdat Pilatus die van boven had gekregen. De ongelovige Joden wilden geen koning dan de keizer. Ze worden verworpen, zoals overal in dit evangelie. De Schrift gaat in vervulling: geen been van de Heer wordt gebroken en Hij is bij de rijke in Zijn dood.

Johannes 20

Hoofdstuk 20 geeft ons een beeld van het hele tijdsverloop tot op de wederkomst van Christus. Eerst zien we het toenmalige overblijfsel, dan de periode van de gemeente, en ten slotte het toekomstige overblijfsel dat tot geloof komt als het de Heer ziet. Maria Magdalena vertegenwoordigt het toenmalige overblijfsel, dat persoonlijk aan de Heer is gehecht en dat Hij bij name roept (vgl. Joh. 10:3). Dan krijgen we de periode van de gemeente. De discipelen krijgen dezelfde relatie met God als Christus Zelf. Hij noemt hen Zijn broeders, en Zijn Vader is nu hun Vader. Zijn God is hun God. Hij is hun Middelpunt, als ze samengekomen zijn, en vrede is hun deel. Zij ontvangen (de) Heilige Geest en zij worden uitgezonden om vergeving van zonden te prediken.

Ten slotte zien we in Thomas een beeld van het overblijfsel van Israël, dat gelooft doordat het Hem zal zien. Maar zij die niet zien en toch geloven, worden speciaal gelukkig geprezen. Dit is de tweede maal dat de Heer Zich aan Zijn discipelen openbaart na Zijn opstanding; de derde maal vinden we in 21:14.

Johannes 21

Hierop volgt in hoofdstuk 21 de rijke zegen van het duizendjarig rijk: de wonderbare visvangst waarbij het net helemaal niet scheurt. Christus had al enkele vissen op de oever, maar deze grote vangst komt uit de zee van de volken.

Petrus kreeg na zijn herstel de zorg voor de schapen van Christus, in het bijzonder de Joodse kudde. Johannes bleef door middel van zijn dienst waken over de gelovigen, over

de gemeente van God, en van God getuigen tot de komst van Christus. Dit brengt ons bij het boek Openbaring, dat hij heeft geschreven. We hebben hier dus de dienst van Petrus onder de gelovigen uit de Joden, plus de dienst van Johannes over de eindtijd. We denken aan zijn brieven en aan de Openbaring van Johannes, waarin sprake is van Christus' verschijning. De dienst van Paulus komt hiertussen in: hij spreekt over de verborgenheid van de gemeente en haar opname, die plaatsvindt vóór de verschijning van de Heer in heerlijkheid.

HET GOEDE NIEUWS

OVER EVANGELIE EN VERKIEZING

C.H. Mackintosh

Misschien vraagt iemand: 'Hoe weerlegt u de leer van de uitverkiezing?' Het antwoord luidt: 'Heel eenvoudig, door die te laten staan waar God die gesteld heeft. Namelijk als een mijlpaal in de erfenis van de gemeente, niet als een struikelblok op het pad van een angstige vrager.' Dit is de juiste wijze om de belangrijke vraag over de uitverkiezing te beantwoorden. Wij geloven dat het verkeerd is van de evangelist om zijn boodschap te beperken, zijn onderwerp moeilijk te maken of zijn toehoorders in de war te brengen door de uitverkiezing. Hij heeft in zijn dienst te maken met verloren zondaars op het vlak van hun gemeenschappelijke schuld, hun gemeenschappelijk oordeel. Hij brengt hun de boodschap van het volle, persoonlijke en eeuwige heil. Een boodschap die, met passie gebracht, nieuw en overtuigend is en voortkomt uit het hart van God. Zijn dienst is, zoals de Heilige Geest in 2 Korintiërs 5:18 zegt: *'een bediening van verzoening'*; waarvan de basis is *'dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekenende'* (2 Kor. 5:19). De heerlijke grondslag ervan is: *'Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem'* (2 Kor. 5:21).

Beperkt dit in enig opzicht de duidelijke waarheid van de uitverkiezing? In geen geval. Maar het laat die waarheid, als een fundamentele waarheid van de Heilige Schrift, op de plaats waar God ze heeft gesteld. Niet als een probleem, dat moet worden opgelost voordat de zondaar tot Jezus kan komen, maar als een kostbare troost en aanmoediging voor hem *nadat* hij gekomen is. Dat is het verschil. Als de zondaar van te voren het probleem van zijn uitverkiezing moest oplossen, hoe moest hij dat dan aanpakken? Waar zou hij de oplossing vinden? Waar vindt hij een goddelijke bevestiging om te geloven dat hij een uitverkorene is? Hij zal geen tekst in de Schrift kunnen aanwijzen om het geloof in zijn uitverkiezing te kunnen bewijzen. Veel teksten die verklaren dat hij verloren en schuldig is en totaal ongeschikt om iets te doen voor zijn eigen behoud, tonen tegelijkertijd de vrije toegang tot de liefde van God en de waarde en de kracht van het verzoeningswerk van Christus. Zij verzekeren de zondaar een hartelijk welkom, wanneer hij komt zoals hij is en Gods heil in Christus aanneemt en tot zijn bezit maakt.

Maar als hij eerst de kwestie van de uitverkiezing of predestinatie wil oplossen, wordt zijn geval hopeloos; en als hij het serieus neemt loopt hij het gevaar wanhopig te worden. De verkeerde toepassing van de uitverkiezingsleer brengt velen in de war. Daarom willen wij de zaak in het ware licht plaatsen. De angstige zondaar moet weten dat het standpunt van waaruit hij het kruis van Christus beziet niet dat van de uitverkiezing is, maar van het bewustzijn van zijn eigen zondige toestand. Een genadig God zoekt hem op en beschouwt hem als een schuldige en verloren zondaar. Hij kan pas *nadat* het evangelie met kracht tot hem is gekomen, weten uitverkoren te zijn. De Schrift zegt: *'wij weten, door God geliefde broeders, dat u uitverkoren bent. Want ons evangelie kwam tot u niet alleen in woord, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in zeer volle zekerheid'* (1 Thess. 1:4). Paulus predikte het evangelie aan de Thessalonicenzen als verloren zondaars, en nadat zij het hadden aangenomen kon hij hen in zijn brief aanduiden als 'uitverkorenen'. Dit plaatst de uitverkiezing in het juiste licht.

Lees ook Handelingen 17:1-3. *'Toen zij nu door Amfipolis en Apollonia waren gereisd, kwamen zij in Thessalonica, waar een synagoge van de Joden was. En volgens zijn gewoonte ging Paulus bij hen binnen en drie sabbatten lang onderhield hij zich met hen uit de Schriften, terwijl hij uitlegde en aantoonde dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat Deze de Christus is, deze Jezus die ik u verkondig'*. In 1 Korintiërs 15:1-4 staat: *'Ik nu maak u bekend, broeders, het evangelie dat ik u heb verkondigd, dat u ook hebt aangenomen, waarin u ook staat, waardoor u ook behouden wordt (als u vasthoudt aan het woord dat ik u heb verkondigd), tenzij u tevergeefs hebt geloofd. Want ik heb u in de eerste plaats overgegeven wat ik ook ontvangen heb: dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij op de derde dag is opgewekt, naar de Schriften.'*

Hieruit en uit vele andere teksten blijkt dat Paulus geen leer bracht, maar een Persoon. Hij predikte niet de uitverkiezing. Hij onderwees die aan de gelovigen, maar hield die leer nooit aan zondaars voor. Dit is het voorbeeld voor evangelisten van alle tijden. De apostelen predikten Christus. Zij ontvouwden Gods goedheid, Zijn lankmoedigheid, genade, vergevende liefde en Zijn bereidheid allen aan te nemen die als verloren zondaars tot Hem kwamen. Dat was de verkondiging die de Heilige Geest hun ingaf uit te spreken. Zo sprak de gezegende Meester Zelf ook: *'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven'* (Matt. 11:28). *'Wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben... en wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen'* (Joh. 6:35, 37). Hierbij is geen sprake van struikelblokken of

van problemen die eerst moeten worden opgelost. Geen voorwaarden waaraan eerst moet worden voldaan, of theologische moeilijkheden die eerst uit de weg geruimd dienen te worden. De zondaar wordt gezocht daar waar hij is en zoals hij is. Er is rust voor vermoeiden, water voor dorstigen, leven voor doden, vergeving voor schuldigen, heil voor verlorenen. De uitnodiging eerst tot Christus te komen tast de uitverkiezingsleer niet aan, want de verkiezing is in dit stadium niet van toepassing.

Het evangelie laat in de verkondiging de grote en belangrijke waarheid van de uitverkiezing voorlopig voor wat zij is. En de uitverkiezing geeft op haar beurt voorrang aan het evangelie van de genade van God op zijn eigen, ruime basis en in al zijn goddelijke lengte, breedte en volheid. Het evangelie komt tot ons, verloren zondaars, en dient tot onze redding. En als we weten dat we gered zijn, bevestigt de kostbare kennis van de verkiezing aan onze harten dat we nooit meer verloren kunnen gaan. Het was nooit Gods bedoeling dat arme, angstige zondaars zouden worden vermoeid met theologische vragen. Nee, het is Zijn verlangen dat de genezende balsem van Zijn vergevende liefde en de reinigende kracht van het bloed van Christus worden toegepast op de geestelijke wonden van elke zieke ziel. De uitverkiezing wordt ontvouwd in Zijn Woord om de heiligen te troosten, niet om arme zondaars in de war te brengen. Ze is een kostbaar kleinood in de geïnspireerde Schrift, maar was nooit bedoeld om een struikelblok te leggen op de weg van ernstige zoekers naar leven en vrede.

Het is de taak van de leraar om de leer van de verkiezing in de familie van Gods kinderen te ontvouwen. Die leer is geen instrument in de hand van de evangelist, wiens opdracht is het evangelie te verkondigen aan een verloren wereld. Zijn verkondiging moet de zondaar troosten en niet afschrikken of laten struikelen. Evangelisten, maak uw prediking niet problematisch door allerlei theologische vragen aan te snijden. Predik Christus. Spreek over de eeuwige liefde van onze God en Heiland. Probeer schuldige, door het geweten verontruste zondaars, in de tegenwoordigheid van een genadige God te brengen. Als de Heer het zo leidt, doe een appèl op het geweten, veroordeel de zonde, noem de realiteit van de Grote Witte Troon, de poel van vuur en de eeuwige straf. Maar uw doel moet allereerst zijn het van zonde overtuigde geweten ertoe brengen te rusten in de verzoenende kracht van het bloed van Christus. Daarna kan deze persoon worden toevertrouwd aan een door God bekwaam gemaakte leraar om onderwezen te worden in de diepere verborgenheden van het geloof in Christus. U dient ervoor te waken in de uitoefening van uw taak als evangelist geen misbruik te maken van het domein van de Bijbelse theologie.

Tegen de angstige zoeker naar vrede zou ik willen zeggen: Laat niets u verhinderen om nu tot Jezus te komen. U moet naar de stem van de Heere Jezus luisteren. Hij zegt: 'Kom tot mij'. Er is geen verhindering, beletsel, probleem of voorwaarde. U bent een verloren zondaar en de Heere Jezus is een liefdevolle Heiland. Stel uw vertrouwen op Hem, en u wordt gered voor altijd. Geloof in Hem, en u zult uw plaats mogen innemen onder de uitverkorenen van God, *'die Hij tevoren heeft bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden'* (Rom. 8:29). Leg uw zonden aan de voeten van Christus. Hij wil ze vergeven en uitwissen door Zijn bloed, en u bekleden met het smetteloze kleed van Zijn goddelijke gerechtigheid. Laat de Geest van God u leiden

om uzelf eenvoudig over te geven aan de Heiland. Ik wil drie dingen noemen die kunnen voortkomen uit een verkeerde toepassing van de uitverkiezing, namelijk:

1. De ontmoediging van de echt zoekende zondaar, die op elke mogelijke manier geholpen had moeten worden. Als zo iemand wordt afgestoten door de leer van de uitverkiezing zijn de gevolgen rampzalig. Zeker als hem wordt verteld dat de blijde boodschap alleen voor de uitverkorenen is bestemd en dat Christus alleen voor hen stierf en alleen hen kan redden. En dat alleen degenen die uitverkoren zijn, de vruchten van het heil in Christus door Zijn sterven op zichzelf mogen toepassen. Kortom, als zij van Jezus Christus worden afgetrokken vanwege de consequentie van deze leer. Het voert hen weg van het hart van een liefhebbende, vergevende God, naar de dorre dogma's van een verkeerd toegepaste theologie. Dan is het niet te zeggen waar zij uiteindelijk zullen terechtkomen. Zij kunnen vervallen in bijgeloof of ontrouw. Wat ze echt nodig hebben, is Christus als de levende, liefhebbende Zoon van God. Hij is het echte voedsel voor angstige zielen.

2. Zorgeloze mensen worden nog zorgelozer gemaakt door een verkeerde toepassing van de leer van de uitverkiezing. Zij worden in het nauw gebracht door hun toestand en het onzekere vooruitzicht, en doen de armen over elkaar en zeggen: 'U weet God, ik kan niet geloven, tenzij U mij de kracht daarvoor geeft. Als ik uitverkoren ben, dan moet ik gered worden. Zo niet, ikzelf kan niets doen en moet op Uw tijd wachten.' Zulke verkeerde praatjes moeten worden bestreden en verworpen. Het houdt geen stand in het licht van de rechterstoel van Christus. Daar leert iedereen verstaan dat de leer van de verkiezing geen verontschuldiging is, omdat die nooit door God is bedoeld om de redding van zondaars te verhinderen. Het Schriftwoord zegt: *'Laat hij die wil, het levenswater nemen om niet'* (Openb. 22:17). Dit woord neemt het struikelblok weg voor de angstige vrager en ook het voorwendsel voor de zorgeloze die afwijst. Niemand is uitgesloten, allen worden uitgenodigd. Er is geen verhindering voor de één en geen voorwendsel voor de ander. Allen zijn welkom, en allen zijn verantwoordelijk. Als iemand zich verontschuldigt, omdat hij het heil van God weigert aan te nemen door zich te beroepen op Gods raadsbesluiten – die overigens verborgen zijn –, slaat hij de plank helemaal mis.

3. We hebben vaak met verdriet in het hart gezien dat de ernstige, liefdevolle evangelist belemmerd wordt bij de prediking van het evangelie door een verkeerde opvatting van de leer van de verkiezing bij zijn toehoorders. Hij dient dan ook niet die leer te noemen bij zijn verkondiging van het evangelie, hoewel hij die, als hij goed in Gods Woord is onderwezen, niet zal verwerpen. Maar door de Heilige Geest geleid zal hij die niet als voorwaarde tot het heil aan de zondaar voorhouden. De uitverkiezing mag geen struikelblok zijn voor de verontruste ziel, geen voorwendsel voor de zorgeloze verwerper en geen verhindering voor de vurige evangelist. Moge Gods Geest ons leiden door de kracht van de waarheid. Er is geen enkele verhindering voor wie dan ook om van harte Gods vrije gave aan te nemen: *'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.'*

DE OMVANG VAN GODS GEHEIMENIS

GODS RAADSBESLUIT, EN HET KENNEN VAN DE LIEFDE VAN CHRISTUS

Hugo Bouter

‘Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus, naar Wie elk geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de innerlijke mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woont en u in de liefde geworteld en gefundeerd bent, opdat u ten volle zou kunnen begrijpen, met alle heiligen, wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is, en u de liefde van Christus zou kennen, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld zou worden tot heel de volheid van God. Hem nu Die bij machte is te doen ver boven alles wat wij bidden of denken, overeenkomstig de kracht die in ons werkzaam is, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid. Amen’ (Ef. 3:14-21).

Ik dacht aan dit gebed van de apostel Paulus naar aanleiding van het refrein van lied 221 uit de bundel Geestelijke Liederen:

*‘O, de hoogte, lengte, diepte
van Zijn liefde, zonder peil!
O, de volheid van verlossing,
onderpand van ‘t eeuwig heil’.*

De liefde van Christus staat tegenover de wereld en alles wat in de wereld is. De liefde van de Vader staat ook lijnrecht tegenover de wereld (1 Joh. 2:15-17). Het is terecht om te zingen: ‘Neem de wereld, geef mij Jezus’.

Ik wil eigenlijk met u kort nadenken over de afmetingen die genoemd worden in Efeziërs 3:18, waar we dus ook over gezongen hebben. Het gaat om de *hoogte*, de *lengte*, de *diepte* en hier is ook sprake van de *breedte* van Gods raadsbesluit. U zou misschien denken, het gaat daar in Efeziërs 3, evenals in het genoemde lied, om de rijkdom van de liefde van Christus. Maar het is de vraag is of hier in Efeziërs 3 met die maten bedoeld wordt op de afmetingen van de rijke liefde, de grote omvang van de liefde van Christus.

Het gaat in deze verzen in eerste instantie om de rijkdom van Gods *raadsbesluit* in Christus, de plannen die Hij in Christus heeft opgevat vóór alle eeuwen. En de apostel bidt ervoor dat we dit raadsbesluit, dat hij in de eerste drie hoofdstukken van de brief heeft uiteengezet, zouden mogen bevatten en de omvang ervan zouden kunnen doorgronden – voor zover dat mogelijk is voor onze beperkte begrippen. Hij bidt eerst dat we gesterkt zouden worden door de Heilige Geest naar de innerlijke mens, zodat Christus door het geloof in onze harten woont. Terwijl wij ook in de liefde geworteld en gegrond zijn (vs. 17).

Twee gebeden

De apostel bidt in hoofdstuk 1 dat we Gods raadsbesluit zullen verstaan. In dat eerste gebed in Efeziërs 1 gaat het over de hoop van Gods roeping, en de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen (vs. 18); alsook de uitnemende grootte van Zijn kracht jegens ons die geloven, naar de werking van de macht van Zijn sterkte, die Hij heeft gewerkt in Christus door Hem uit de doden op te wekken en Hem aan Zijn rechterhand te zetten in de hemelse gewesten (vs. 19-20). Het zijn eigenlijk meerdere thema’s, maar één van die onderwerpen is dat we zouden begrijpen wat het plan is dat God in Christus heeft opgevat door Hem uit de doden op te wekken en Hem die heerlijke, verheven plaats te geven aan Zijn rechterhand in de hemel.

Dat hoort allemaal bij Gods raadsbesluit ten aanzien van Christus en de gemeente. We moeten dus letten op wat er met *Christus* gebeurd is. Hij is gestorven, begraven, maar ook opgewekt uit de doden. En nu heeft Hij die heerlijke, verheven plaats ontvangen aan Gods rechterhand, opdat Hij daar het centrum zou zijn van al Gods plannen met de wereld, met Israël, en met de gemeente.

Maar in het tweede gebed in Efeziërs 3 gaat het om het kennen en het *genieten* van dit geheimenis dat God heeft opgevat in Christus. En het is wonderlijk dat niet alleen de Heilige Geest in ons woont, maar dat Christus – Die dus het centrum is van Gods plannen en gedachten, en door God is verheven aan Zijn rechterhand in de hemel – dat diezelfde Persoon door het geloof in onze harten woning heeft gemaakt door de kracht en de werking van de Heilige Geest in de innerlijke mens.

Het gaat dus erom dat de Heere Jezus, Die eigenlijk het Middelpunt is van alles, van al Gods gedachten en al Zijn plannen en raadsbesluiten, dat diezelfde Heer Die zo’n ereplaats heeft ontvangen aan Gods rechterhand nu door het geloof ook in onze harten woonachtig is en daar verblijft. De Heer wil dat graag.

En als dat zo is, dat wij de tegenwoordigheid van de Heer Zelf in ons leven mogen kennen en genieten, dan zullen wij met die kennis en met die ervaring ook kunnen begrijpen wat Gods plannen zijn ten aanzien van onze Heer en Heiland. De Persoon Die in onze harten woont, is ook het Middelpunt van alle dingen. Hij is de Heer, Die nu al onze harten vervult met Zijn liefde, maar straks zal Hij het heelal vervullen met Zijn heerlijkheid en glorie. Dat is Gods raadsbesluit, en de gemeente – alle gelovigen samen, alle verlost uit deze bedeling – is het lichaam van Christus, het lichaam van dit verheven Hoofd.

God heeft alles aan Zijn voeten onderworpen en Hem als Hoofd boven alles gegeven aan de gemeente, die Zijn Lichaam is, de volheid van Hem Die alles in allen vervult. Welnu, als we de Heer kennen en Hem toebehoren, als we Hem liefhebben, dan vervult Hij onze harten in de eerste plaats met Zijn grote liefde, waarover wij ook gezongen hebben. Die liefde kunnen wij niet peilen, ze gaat de kennis te boven. Dat zeggen deze verzen ook in Efeziërs 3.

Wij lezen hier ook dat wij als gelovigen ‘in de liefde geworteld en gegrond’ zijn (vs. 17). Dat is weer een bijzondere uitdrukking, het bevat de gedachte dat de liefde van God en de liefde van Christus de *voedingsbodem* vormen waarin we geplant zijn. Wij zijn daarin geworteld, en kunnen dus in die liefde wortel schieten; en we zijn erin gegrond. Het is de

voedingsbodem die ons geschonken is, en als wij dan wortel schieten in het terrein van de liefde van Christus, kunnen wij ook hierin opgroeien en tot geestelijke bloei komen.

De breedte

Dan leren we de Heere Jezus beter kennen en leren wij God onze Vader beter kennen. Dan gaan we ook begrijpen, samen met alle heiligen – want het is niet alleen individueel, maar met al onze medegelovigen – wat de omvang is van dat plan van God, de grote reikwijdte ervan.

Dit plan omvat niet alleen het volk Israël, Gods uitverkoren volk onder het oude verbond, maar het is veel breder van omvang. Het omvat ook de volken, de heidenwereld, waartoe wij van oorsprong hebben behoord. Het omvat alle mensen. Het heil van God is in Christus tot allen gekomen en het wordt aan allen aangeboden. Zo breed is de omvang van Gods heilsplan.

De lengte

En de lengte van dit plan, dat is ook een mooi thema om over na te denken. Wanneer heeft God deze plannen opgevat? Is dat vanaf de grondlegging van de wereld, zoals het geval is met Israël? Nee, zegt deze brief: God heeft ons in Christus uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld, vóór het begin van de schepping. In Hem heeft Hij ons uitverkoren, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn vóór Hem in de liefde (Ef. 1:4). Ziet u, tussen twee haakjes, daar hebt u de liefde ook weer terug. Dit is de voedingsbodem waar we ons als gelovigen mogen bevinden, waarin we mogen wortel schieten, waarin we mogen opgroeien door de kennis van de liefde van God en van Christus.

Gods plan voert ons dus terug tot vóór alle eeuwen. Zijn plannen met de gemeente dateren van vóór de grondlegging van de wereld en ze reiken ook tot in de verre toekomst, ja, tot in alle eeuwigheid. Zo lang, zo uitgestrekt is dit plan van God (vgl. Openb. 20-22). Want in de komende eeuwen zullen Gods gedachten worden vervuld en zullen Zijn plannen gerealiseerd worden door Christus en de gemeente, die Zijn Lichaam is en geheel met Hem verenigd is. Christus zal het Middelpunt zijn van alle dingen en wij zullen met Hem verbonden zijn, ook in Zijn regering over de schepping in het duizendjarig Vrederijk.

De hoogte

De hoogte van dat plan van God, en de diepte. Hoe hoog is dat plan van God, dat mensen die het niet verdienden, geboren zondaren, mensen die sowieso beperkt zijn tot de aarde, want de aarde is voor de mensenkinderen bereid – dat mensenkinderen verheven zouden worden tot kinderen van God en zelfs een plaats zouden ontvangen, een hoge en verheven plaats in Gods heerlijkheid? Dat gaat eigenlijk al ons denken te boven. Zo hoog zijn de gedachten van God, dat Hij verloren zondaren wilde verbinden met Zijn Zoon. En zo hoog als Christus verheven is, zo hoog zullen wij ook met Hem verbonden zijn, met Hem verhoogd en verheerlijkt worden. Zoek dan de dingen die boven zijn, zegt dezelfde apostel in de brief aan de Kolossenzen. Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn (Kol. 3:1-2). De hoogte! Dat is het thema waar het refrein van lied 221 mee begint: O, de hoogte, lengte, diepte.

De diepte

Maar dan de diepte. Hoe diep is dat plan van God? En hoe diep is de Heere Jezus afgedaald? We hebben daar vanmorgen ook aan mogen denken hoe diep Hij Zichzelf vernederd heeft. Ja, het was tot in de dood, de dood van het kruis! Zover is Hij neergedaald. Hij is gestorven en begraven. Hij is in de groeve gelegd, zó diep heeft Hij Zichzelf vernederd. Hij is neergedaald – zo zegt Efeziërs 4:9 – naar de lagere delen van de aarde. Dat is de groeve, het graf, waar Hij te ruste is gelegd. Maar Hij is niet in de dood gebleven. Hij is ook Degene Die is opgestaan, Die is opgevaren boven alle hemelen (Ef. 4:10). Hij is neergedaald, maar diezelfde Heer Die Zich zo heeft vernederd en in het graf is gelegd, is Dezelfde Die ook is opgevaren boven alle hemelen, opdat Hij alles zou vervullen. Geweldige contrasten.

Tegenover de diepte van het lijden van onze Heer en Heiland staat de hoogte, de verheven plaats die Hij nu mag innemen. Het is boven alle hemelen, opdat Hij alles zou vervullen, werkelijk de allerhoogste plaats (Ef. 4:8-10). De hoogste eer is Hem gegeven, en dat hoort dus bij dit grote plan van God met de wereld, Gods plan met zondaren, Gods plan met de gemeente, dat wij mogen kennen door genade; en dan zegt Efeziërs 3:19: *'en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat.'*

De liefde van Christus

Dit is om zo te zeggen het geheim van dit hele raadsbesluit, van al die goddelijke afmetingen – de breedte, de lengte en de hoogte en de diepte van Gods heilsplan. Dit plan heeft een centrum, een middelpunt, en dat is Christus en Zijn liefde die wij mogen kennen en genieten. Het is een liefde, die de kennis te boven gaat.

Wij kennen Hem, de Heere Jezus, die het Middelpunt is van Gods plan; en als we Hem kennen en als Hij in onze harten woont door het geloof en we zijn in de liefde geworteld en gegrond als onze voedingsbodem, dan staan wij om zo te zeggen ook in het middelpunt van dat hele plan van God, doordat wij met Christus als het centrum verbonden zijn en Zijn liefde mogen kennen en genieten. En het is een liefde, die de kennis te boven gaat, en in die zin is het natuurlijk ook in overeenstemming met het lied dat we gezongen hebben: die liefde is niet af te meten.

Liefde die de kennis te boven gaat

Maar het gaat in eerste instantie om Gods plan, Gods raadsbesluit in deze brief; en ook die afmetingen waarover we nu mogen nadenken, die hebben in eerste instantie daarmee te maken. En als we ons zo mogen bezighouden met de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, dan groeien wij en worden wij vervuld tot de hele volheid van God. Dat laatste is ook een bijzondere uitdrukking; want natuurlijk worden wij geen goden gemaakt door dit heilsplan, wij blijven mensen. Maar God legt in onze harten datgene wat goddelijk van oorsprong is. We worden vervuld tot de hele volheid van God. We worden in overeenstemming met God gebracht, doordat die goddelijke liefde in ons woont en werkzaam is en doordat wij ook licht geworden zijn in onze Heer en Heiland en beantwoorden aan de reinheid, de heiligheid van God.

Je zou het kunnen vergelijken met een vat, een voorwerp dat in het water gegooid wordt, of in de oceaan gegooid

wordt. Het water uit de oceaan is dan in dat vat, in dat voorwerp. Het is vol daarvan, vol water, maar natuurlijk kan dit kleine vat die hele oceaan niet bevatten. En zo is het ook met de liefde van God, met die volheid van God: die kan in onze harten wonen en we mogen ervan genieten. Gods liefde mag onze harten vervullen, maar het blijft een zee van liefde die wij niet kunnen peilen en die al onze gedachten, onze kennis te boven gaat. En dat is de wil van God voor ons als gelovigen.

Is dat niet heerlijk dat God wil dat wij genieten van de liefde van Christus, en van de liefde van God de Vader? Als wij bidden, dan staat dat meestal in verband met onze noden en behoeften, onze wensen; en we mogen die wensen ook aan de Heer voorleggen. Maar hier gaat het bij het bidden in de eerste plaats om de kennis van de liefde van God en

van Christus. 'Hem nu, Die in staat is zeer overvloedig te doen boven alles wat wij bidden of denken, naar de kracht die in ons werkt, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus, tot in alle geslachten van alle eeuwigheid! Amen' (vs. 20-21).

Ziet u, dat is een eeuwig loflied tot in alle geslachten in alle eeuwigheid. Hem zal eeuwig eer worden gegeven. Hem wordt nu eer en heerlijkheid toegebracht in de gemeente, binnen het geheel van de verlostten die onderdeel zijn van dit grote heilsplan van God. De gemeente is ertoe bestemd om Hem te verheerlijken. En dat zal niet ophouden, als wij de aarde hebben verlaten. Die lofzang is een eeuwige lofzang, die zal klinken in de hemel en op de aarde tot in alle geslachten in alle eeuwigheid.

WOORDSTUDIE

HAAST EN IJVER

Gerard Kramer

Toen ik mijn vrouw zojuist vroeg over welk onderwerp ik eens een WoordStudie zou schrijven, zei ze zonder aarzeling: 'Over haast'. Ik keek haar wat argwanend aan. Ooit adviseerde ze mij namelijk een WoordStudie over geduld te schrijven, 'want een studie over dat onderwerp kun jij ook zelf goed gebruiken'. Logisch dus dat ik verwachtte dat zij mij ook deze keer voor zou houden waarom het verstandig was dat ik mij over het begrip 'haast' zou buigen. Omdat ik soms te haastig ben in het spreken of het handelen? Of misschien op een ander vlak juist niet haastig genoeg? Niets van dat alles: 'Het is gewoon een belangrijk begrip'. Daar was geen speld tussen te krijgen. Gerustgesteld toog ik aan de arbeid.

Haast, ijver, bereidwilligheid

Ik realiseerde mij dat ons Nederlandse woord 'spoed' erg lijkt op het Griekse woord *spoudè*, maar dat blijkt toeval, of liever gezichtsbedrog te zijn. Het is natuurlijk wel een mooi ezelsbruggetje voor hen die Griekse woorden moeten (of willen) leren. Volgens het etymologisch woordenboek komt 'spoed' echter niet uit het Grieks. We gaan dus maar meteen kijken waar het in het Nieuwe Testament voorkomt. Het wordt op drie manieren vertaald; ik geef de vertaling steeds cursief weer:

- Mark. 6:25 'zij (de dochter van Herodias) ging terstond met *haast* naar binnen'; opmerking: dit is de enige plaats waar dit woord in een negatieve samenhang wordt gebruikt.
- Luk. 1:39 'Maria ... reisde met *haast* naar het gebergte'.
- Rom. 12:8 'wie leiding geeft, met *ijver*'; vs.11 'weest niet traag in de *ijver*'.

- 2 Kor. 7:11 'wat een *bereidwilligheid* heeft het bij u gewerkt'; vs.12 'opdat uw *bereidwilligheid* voor ons openbaar zou worden';
- 2 Kor. 8:7 'Maar zoals u in alles overvloedig bent ... in *bereidwilligheid*'; vs.8 'Ik zeg dit ... vanwege de *bereidwilligheid* van anderen'; vs.16 'Maar God zij dank, Die dezelfde *bereidwilligheid* voor u in het hart van Titus heeft gegeven'.
- Hebr. 6:11 'maar wij begeren dat ieder van u tot het einde toe dezelfde *ijver* betoont'.
- 2 Petr. 1:5 'Voegt om deze reden echter ook, met inbreng van alle *ijver*, bij uw geloof de deugd'.
- Jud. vs. 3 'Geliefden, terwijl ik alle *bereidwilligheid* had u te schrijven over onze gemeenschappelijke behoudenis'.

Zich beijveren

Met het vorige woord hangt samen het Gr. werkwoord *spoudazoo*. Het komt alleen in positieve zin voor, en geeft een *zich intens inspinnen* aan. Dit woord komt voor in:

- Gal. 2:10 'alleen moesten wij de armen gedenken, wat ik mij daarom ook heb *beijverd* te doen'.
- Ef. 4:3 'en u *beijvert* de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede'.
- 1 Thess. 2:17 'maar wij ... hebben ons ... *beijverd* uw gezicht te zien'.
- 2 Tim. 2:15 '*Beijver* je, je aan God beproefd voor te stellen'; 4:9 '*Beijver* je spoedig tot mij te komen'; vs. 21 '*beijver* je vóór de winter te komen'.
- Tit. 3:12 '*beijver* je dan tot mij te komen in Nikópolis'.
- Hebr. 4:11 'Laten wij ons dan *beijveren* in die rust in te gaan'.
- 2 Petr. 1:10 'Daarom, broeders, *beijvert* u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken'; vs. 15 'Ik zal mij echter *beijveren*, dat u zich ook telkens na mijn heengaan deze dingen kunt herinneren'; 3:14 'Daarom, geliefden, daar u deze dingen verwacht, *beijvert* u onbesmet en onberispelijk voor Hem te worden gevonden in vrede'.

Zich haasten, iets vlug doen, iets verhaasten

De echte 'haast' – maar uitsluitend in positieve zin – wordt uitgedrukt door het met de hierboven besproken woorden verwante werkwoord *speudoo* (spreek uit: spuidoo):

Luk. 2:16 'zij (de herders) kwamen *haastig* (lett. 'zich haastend');

Luk. 19:5 'Zacheüs, kom *vlug* (lett. 'je haastend') naar beneden'; 6 'en hij (Zacheüs) kwam *vlug* (lett. 'zich haastend') naar beneden'.

Hand. 20:16 'want hij *haastte zich* om zo mogelijk op de pinksterdag in Jeruzalem te zijn'; en 22:18 '*Haast je* en vertrek snel uit Jeruzalem'.

2 Petr. 3:12 'terwijl u de komst van de dag van God verwacht en *verhaast*'; opmerking: dit is de enige keer dat dit werkwoord een lijdend voorwerp bij zich heeft.

HET BOEK JESAJA

DEEL 20 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 48 - Dit hoofdstuk is gericht aan de gevangenen uit Juda in Babel.

Verzen 1-2. Jesaja wijst hen op het leugenachtige van hun belijdenis. Ze noemen zich Gods volk, en noemen ook Gods Naam, maar ze leven er niet naar.

Verzen 3-11. Er volgt een hernieuwde verklaring van de kracht die God alleen heeft om zonder falen toekomstige dingen te verkondigen. Hier gaat het om de voorzegging van de afval en verharding van Israël. Als Hij Zijn volk daarvoor het loon zou hebben gegeven dat ze verdienen, zou Hij hen hebben verdelgd. Maar Hij kan Zijn barmhartigheid niet verloochenen. Ter wille van Zichzelf heeft Hij Zich bedwongen en hen niet uitgeroeid (vers 9). Daarbij ziet Hij het kwaad van Zijn volk niet door de vingers. Hij zal hen door een grote verdrukking tot belijdenis en bekering brengen en hen, dat is een overblijfsel, weer als Zijn volk aannemen.

Verzen 12-13. De HEERE richt Zich voor de tweede keer tot Zijn volk (zie vers 1). Hij stelt Zich voor in Zijn absolute Godheid. Hij is 'Dezelfde', de Eeuwige, de Onveranderlijke (Jes. 41:4; 44:6). Dit wordt ook van Christus gezegd (Openb. 1:8,17; 22:13), want Christus is God. Hij is 'de Eerste', dat wil zeggen dat Hij aan het begin van de geschiedenis staat. Hij is ook 'de Laatste', wat zegt dat Hij aan het einde van de geschiedenis er nog steeds is.

Verzen 14-16. Zijn derde oproep aan het volk om te luisteren is verbonden aan de macht waarmee Hij de gebeurtenissen bestuurt. Wie onder al de afgoden is Hem daarin gelijk? De vierde keer dat Hij tegen het volk zegt dat ze moeten horen, is omdat Hij als God Zijn macht heeft bewezen door toekomstige dingen aan te zeggen en die ook te vervullen (vers 16a).

Verzen 17-19. De HEERE is een Leraar en een Gids. Wie zich door Hem laat leren, zal met vrede in het hart de weg gaan (Matt. 11:29). Wie zich door Hem laat leiden, zal Gods

doel met zijn leven bereiken: gelijkvormigheid aan de Zoon (Rom. 8:28-29).

Verzen 20-21. Wie met vrede in zijn hart wil leven, moet zich van kwaad afzonderen (vers 20; Jes. 52:11). Wij leven in een christenheid die verontreinigd is door dwaalleer en moreel kwaad, die als een kankergezwell voortwoekeren. Daarom moeten wij ons binnen de godsdienstige verwarring afzonderen van ongerechtigheid, van wat niet naar de wil en tot eer van de Heer is (Openb. 18:4; 2 Tim. 2:19-21). Afzondering is nooit een doel op zichzelf, maar noodzakelijk om een vreugdevol getuigenis over Gods goedheid te laten horen vanwege de bevrijding uit de macht van de zonde.

Vers 22. Dit deel van de profetie van Jesaja, Jesaja 40-48, eindigt in dit vers met de ernstige verklaring van de HEERE dat de goddelozen geen vrede hebben. Jesaja verliest bij de vreugde over de verlossing de realiteit niet uit het oog hoe de goddelozen tegenover God staan. Zij staan onverschillig tegenover de wil van God en kunnen daardoor geen vrede ervaren en geen zegeningen ontvangen (vgl. Openb. 22:14-15). Het is nog eens een dringende oproep zich van de goddelozen af te sonderen.

Jesaja 49

Dit hoofdstuk bevat de tweede van een viertal profetieën over de Knecht van de HEERE, dat is de Heere Jezus. De vorige profetie (Jes. 42) gaat over de Knecht als de Uitverkorene. Hier gaat het over Hem als de Verworpenen. Het hoofdstuk heeft twee onderwerpen: het getuigenis van de Knecht van de HEERE, Wie Hij is (verzen 1-13), en de vertroostende belofte voor het wanhopige Sion (verzen 14-26).

Verzen 1-7. Het gaat in dit gedeelte over de blijde boodschap, niet in de eerste plaats voor Israël, maar voor de volken (vers 1, 6). Christus is geroepen om heil te brengen

voor Zijn volk en ook voor de volken. Zijn Naam wordt niet hier genoemd, dat gebeurt pas net voordat en net nadat Hij verwekt is (Matt. 1:21; Luk. 1:35). In vers 4 wordt de verwerping van Christus voorgezegd (Joh. 1:11). De taal van vers 5 en wat volgt, is duidelijk die van de Messias, Die hier getuigenis geeft van het doel waartoe Hij de Knecht van de HEERE is. Het verheugde hart van de HEERE ziet uit naar een wereldwijde zegen. Als Israël de Knecht heeft verworpen, zal Hij veel meer ontvangen (Hand. 13:46-47), terwijl ook de zegen voor Israël niet definitief verloren is, maar nog zal komen (vers 6).

Verzen 8-13. De HEERE zegt dat Hij het gebed van Zijn Knecht heeft verhoord. Het Nieuwe Testament vertelt *hoe*, namelijk door Hem uit de doden op te wekken (Hebr. 5:7; vgl. Ps. 22:22b). Dat is 'de tijd van het welbehagen'. Dan volgt een prachtige beschrijving van de gevolgen van de tweede komst van Christus. Het volk wordt geschilderd als een kudde die naar huis terugkeert en onderweg weide vindt. Dat is allemaal omdat de HEERE 'hun Ontfermer' is, Die hen persoonlijk zal leiden.

Verzen 14-16. Het lijkt alsof het volk dit alles niet kan geloven. Ze klagen erover dat de HEERE hen heeft verlaten in de tijd van de verdrukking, die aan de hiervoor beschreven terugkeer voorafgaat. Op de klacht volgt tot

hun vertroosting een uiteenzetting en verzekering van Gods liefde. Hij heeft hen in Zijn handpalmen gegraveerd.

Verzen 17-21. De oorspronkelijke bevolking trekt met snelheid het land binnen, en zij die het land hebben veroverd en verwoest, trekken weg. De kinderen van wie Sion heeft gedacht dat ze verloren zijn, komen in menigte terug.

Verzen 22-23. Vanaf vers 22 zien we hoe de verstrooide Israëlieten worden bevrijd uit de ballingschap en verlost van degenen die hen onderdrukten, en hoe de HEERE hen in hun land zal brengen. Het kan hier niet gaan om de terugkeer van een klein overblijfsel uit de Babylonische ballingschap. Ook gaat het niet alleen over een uiterlijke terugkeer naar het land, maar tevens over een innerlijke omkeer tot de HEERE door het geloof in de Verlosser. Wat hier wordt beschreven, zal in de eindtijd plaatsvinden.

Verzen 24-26. In deze verzen gaat het over de tirannen met al hun macht en boosaardige bedoelingen, en de bevrijding van Gods volk uit hun macht. Dit zal gebeuren als Christus voor de tweede keer verschijnt. Dan zal de hele wereld ontdekken en erkennen dat de HEERE de 'Heiland' en 'Verlosser' van Israël is, 'de Machtige van Jakob'.

EEN BRIEF OVER GELOOFSZEKERHEID

DEEL 1

Jan van Buren

'Hij ging naar de tempel om te bidden en ging gerechtvaardigd naar huis terug' (Luk. 18:10-14).

In onze christelijke leefomgeving zijn er vele oprechte zoekers naar vrede met God, die al vele malen hun zonden aan God hebben beleden en berouw hebben gehad, maar toch geen geloofs zekerheid hebben. Misschien ben jij ook zo iemand. Hoewel men in het Nieuwe Testament geen voorbeelden vindt van mensen die jarenlang worstelen voordat zij geloofs zekerheid hebben, ontmoet ik zulke mensen regelmatig. De oorzaken kunnen verschillend zijn, zoals bijvoorbeeld dat men de zonden wel in het algemeen aan God heeft beleden, maar niet concreet. Of men breekt niet met de zonde waarin men leeft. Of men gelooft God niet op Zijn Woord, of men wacht op een bijzondere stem van God. Dat je door het lezen van de Bijbel die stem kunt horen, is voor hen te eenvoudig. Want zo gemakkelijk gaat het niet, zegt men! Onbedoeld hecht men meer waarde aan wat mensen zeggen dan aan wat God zegt. In grote onzekerheid, bevreesd om God te ontmoeten, leeft men verder.

Als jij jezelf hierin herkent, moet je echter allereerst leren om je zonden bij de naam te noemen en te belijden. Dat betekent dat je hetzelfde over de zonde denkt als God. Je spreekt uit hoe Hij erover denkt en ermee handelt. Daarnaast vraagt God ook van je dat je Hem op Zijn Woord gelooft, en eerlijk tot Hem komt zoals je bent! Je wacht op iets wat je meent te moeten voelen, terwijl je geweten je steeds aanklaagt, en jij je telkens afvraagt of het wel echt waar is dat God je zonden wil vergeven. Daarbij ontdek je steeds weer dat je doet wat je eigenlijk niet wilt. Het lijkt wel of je steeds verder afglijdt in het moeras. Vertwijfeld vraag jij je af: Hoe kom ik ooit hieruit? Al zeg je dit niet zo, je meent dat er een *gevoel* moet komen. De Bijbel leert dat mensen niet alleen hun zonden moeten belijden en laten, veranderen van gedachten en richting, maar ook dat zij tot *geloof* moeten komen. Ik begrijp van jou dat dit laatste nog niet heeft plaatsgevonden (Jes. 55:6-9).

Terwijl je in gedachten hunkert en worstelt naar vrede met God, hoor je steeds een stem die zegt: 'zo gemakkelijk gaat het niet'. Of: 'Zou het wel echt waar zijn dat God mijn zonden wil vergeven'. Ik ben zo slecht, en God moet het doen! Dat Hij alles al gedaan heeft om een zondaar te redden, besef je waarschijnlijk niet! Of men zegt: Pas op, je kunt met een ingebeelde hemel verloren gaan. En: Je kunt jezelf niet bekeren, terwijl vele malen in de Bijbel staat: Bekeer u! Eenieder die diep in de problemen zit vanwege zijn zonden, kan echter zoals de verloren zoon in Lukas 15 – die leefde en wandelde in de zonde –, ook opstaan in de kracht die God hem daarvoor geeft. Sommigen zeggen ook: Je moet weten *hoe groot* je zonden zijn, hoewel in de Bijbel staat dat iedereen tot Hem mag gaan, ongeacht het besef hoe groot of hoeveel je zonden zijn. De genade die God aanbiedt, is groter dan de zonde van de grootste zondaar. Deze en andere argumenten kunnen in je gedachten komen,

en die hoor je ook wanneer je met anderen spreekt over je innerlijke worsteling. Wanneer ze dit tegen je zeggen, vraag hen dan: (a) Heb jij zekerheid dat je zonden vergeven zijn? (b) Kun je mij aan de hand van de Bijbel uitleggen, hoe ik dit ook/wel kan weten? Als ze niet weten dat hun zonden vergeven zijn en het niet kunnen uitleggen hoe je dit kunt weten, luister dan niet meer naar hen (ondanks de vanuit hun optiek, goede raad). Ze houden je van de Heere Jezus af. Ze lijken op de farizeeën, die zelf niet binnengingen en anderen verhinderden in te gaan!

Waarschijnlijk heb je vele malen de uitdrukking gehoord, dat de Heere niet verplicht is het geloof of de vergeving aan jou te geven. Men spreekt dan over de soevereiniteit van God, maar heeft daarbij niet het juiste beeld van onze God, zoals Hij Zich door Zijn Woord aan mensen wil openbaren. De soevereiniteit van God is in dit denken gelijk aan het handelen van een grillige despoot, die naar willekeur handelt. De Bijbel leert dat God niet naar willekeur handelt, maar dat Hij rechtvaardig is. In de rechtspraak betekent rechtvaardig zijn: straf geven aan wie straf verdient en vrijspraak aan wie vrijspraak verdient. In Romeinen 3:11 lezen we dat er niet één mens rechtvaardig is. Niemand kan zichzelf verlossen uit zijn situatie als zondig mens, die het vanwege zijn zonden verdient voor eeuwig van God gescheiden te zijn. Omdat God dit niet wil en genade wil bewijzen (1 Tim 2:4; 2 Petr. 3:9), is Hij Mens geworden in de Persoon van de Heere Jezus. Zo kon Hij als God en als Mens plaatsvervangend voor ons de straf dragen aan het kruis. De genade van God kwam hierdoor tot alle mensen, maar ze komt over allen die God op Zijn Woord geloven (Rom. 3:22-25). Heb je er wel eens goed over nagedacht waarom God Mens werd? En dat God meent wat Hij zegt en geeft wat Hij zegt?

God is vanwege Zijn heiligheid uiteraard rechtvaardig als Hij toornt over de zonde en de straf hierover uitvoert. Het grote wonder van Gods genade is dat de Heere Jezus die straf onderging aan het kruis voor ieder die zijn of haar zonden aan God belijdt en wil nalaten, iedereen die zich bekeert en Hem gelooft op Zijn woord (Jes. 53:50; Matt. 11:28; Joh. 3:15-16; 1 Petr. 2:23-24). Dus wanneer jij je zonden belijdt en God gelooft op Zijn Woord, vergeeft Hij direct jouw zonden (1 Joh. 1:9). Niet op grond van wat je dan voelt, maar omdat God dit toezegt.

Een voorbeeld hiervan vinden we in het Oude Testament. Als een Israëliet had gezondigd, moest hij met een offerdier naar de priester in de tabernakel of de tempel gaan. Bij het altaar legde hij zijn handen op de kop van het dier. Daarbij droeg hij zijn zonden symbolisch over op dit offerdier. Daarna doodde de priester het dier en stierf het in zijn plaats. En God beloofde: het zal hem vergeven worden (Lev. 4:4, 20, 24, 20, 35). Een Israëliet moest telkens weer gaan offeren als hij had gezondigd. Deze offers wezen heen naar het volmaakte offer van de Heere Jezus. Door het offer van de Heere Jezus aan het kruis vergeeft God al je zonden, zowel uit het verleden als in je hele verdere leven – als je tenminste zoals de Israëliet met je zonden tot Hem bent gegaan. Je schuld is dan betaald en je bent voor eeuwig Zijn eigendom. Als je dit gelooft, verzegelt God je met de Heilige Geest, die in iedere verlorene komt wonen. Hij bevestigt dit door de blijdschap en de vrede die in je hart komen, als je Hem op Zijn Woord gelooft. Want ‘de Geest getuigt met onze geest dat we kinderen van God zijn’ (Rom. 8:14-17; Gal. 4:6-7; Ef. 1:13).

Het wonder van de genade van God is dat Hij ons in Zijn barmhartigheid NIET geeft wat wij verdienen, namelijk onze verdiende straf – zoals de moordenaar aan het kruis die kreeg. Maar Hij geeft ons in Zijn barmhartigheid wat we NIET verdienen, zoals de verloren zoon dit kreeg: een ereplaats in het huis van de Vader. God is rechtvaardig als Hij toornt over de zonde. Maar Hij is ook rechtvaardig door de Heere Jezus te belonen voor wat Hij deed op het kruis (Joh. 16:10). En Hij is ook rechtvaardig als Hij een zondaar rechtvaardig verklaart, die één geworden is met Christus. Dat is iemand die uitspreekt: ‘Heere Jezus, ik had de dood verdiend, het gescheiden zijn van God. Dank U dat U voor mij bent gestorven’.

Om vrede met God te ontvangen, is de bekering noodzakelijk. Maar God vraagt ook geloof van de mens, zoals we lezen in Zijn Woord: ‘Wij dan gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God!’ (Rom. 5:1). En: ‘Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend’ (Rom. 4:3). Geloven is niet alleen een zaak van het hart, het geloof heeft ook met onze mond te maken en het moet met de mond worden beleden. Lees Romeinen 10:8-13. Als je nog twijfelt aan de gerechtigheid van God, lees dan biddend de hele Romeinenbrief.

Ezra en de goede hand van zijn God

‘Ezra trok op uit Babel. Hij was een schriftgeleerde, bekwaam in de wet van Mozes, welke de Heere, de God van Israël, gegeven had; en daar de hand van de Heere, zijn God, over hem was, had de koning hem alles gegeven wat hij verlangd had’ (Ezra 7:6).

‘Op de eerste van de eerste maand was hij de tocht uit Babel begonnen, en op de eerste van de vijfde maand kwam hij te Jeruzalem aan, daar de goede hand van zijn God over hem was’ (Ezra 7:9).

‘Ik nu vatte moed, daar de hand van de Heere, mijn God, over mij was, en vergaderde uit Israël de hoofdmannen om met mij op te trekken’ (Ezra 7:28).

‘Toen brachten zij ons, daar de goede hand van onze God over ons was, verstandige mannen uit de zonen van Machli, de zoon van Levi, de zoon van Israël, namelijk Serebja, met zijn zonen en broeders’ (Ezra 8:18).

‘Want ik had mij geschaamd van de koning een leger en ruiters te vragen om ons te beschermen tegen vijanden onderweg; wij hadden namelijk tot de koning gezegd: De hand van onze God is ten goede over allen die Hem zoeken, maar Zijn macht en Zijn toorn zijn tegen allen die Hem verlaten’ (Ezra 8:22).

‘Wij braken dan op van de rivier Ahava op de twaalfde van de eerste maand om naar Jeruzalem te gaan, en de hand van onze God was over ons en redde ons uit de macht van vijanden en struikrovers’ (Ezra 8:31).